

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **NOHEJL, spol. s r. o.**, se sídlem Nové Kopisty 164, Terezín, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Zítkova 677/9, Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční úřad v Litoměřicích**, se sídlem Masarykova 2000, Litoměřice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 2. 2007, č. j. 15 Ca 222/2005 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem ze dne 21. 2. 2007, č. j. 15 Ca 222/2005 – 22 žalobu, kterou se firma NOHEJL, spol. s r. o. (dále jen „stěžovatel“) domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích (dále jen „finanční úřad“) ze dne 19. 8. 2005, č. j. 80329/05/196940/6875, kterým nebylo vyhověno námitce stěžovatele proti exekučnímu příkazu na prodej nemovitostí ze dne 3. 8. 2004, č. j. 80491/04/196940/6875, kterým finanční úřad nařídil k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 540 884 Kč dražební prodej nemovitostí ve vlastnictví stěžovatele (pozemek p. č. 192/4, druh pozemku - orná půda v k. ú. Nové Kopisty o výměře 141 705 m²). V odůvodnění rozsudku krajský soud s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2000, sp. zn. 21 Cdo 698/2000 uvedl, že z ust. § 322 odst. 3 o. s. ř. vyplývá, že z výkonu rozhodnutí jsou vyloučeny jen takové movité či nemovité věci, které povinný nezbytně potřebuje ke svému podnikání a umožní mu alespoň v minimálním rozsahu provozovat podnikání v souladu s předmětem jeho podnikatelské činnosti. V posuzované věci může stěžovatel provozovat zemědělskou výrobu nejenom na exekuci postižené orné půdě, nýbrž i na dalších vhodných nemovitostech, jež získá do svého vlastnictví nebo si je pronajme. Z hlediska citovaného ustanovení není významné, zda je takové pokračování podnikatelské činnosti na jiné půdě a na jiném místě reálné. I po dražebním prodeji předmětného pozemku

má stěžovatel takové movité věci, které potřebuje k zemědělské výrobě, a proto mu exekuční příkaz na prodej nemovitosti sám o sobě nebrání vykonávat nadále předmět podnikání. I kdyby mu pak v souvislosti s ukončením obhospodařování předmětného pozemku vznikla škoda a na jiných nemovitostech nemohl podnikání provozovat v takovém rozsahu či kvalitě jako doposud, může i nadále s věcmi, které má k dispozici, nepochybně zajistit jeho výkon alespoň v minimálním rozsahu. Stěžovatel tedy předmětný pozemek nezbytně nutně nepotřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti, a finanční úřad proto jednal v souladu se zákonem, když v rámci nuceného výkonu rozhodnutí nařídil jeho dražební prodej.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku věcí v jeho vlastnictví, které nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti. Dále v této souvislosti uvedl, že podniká v rostlinné výrobě a předmětem exekuce je jediná orná půda, která je jeho výrobním prostředkem. Tuto věc tedy nezbytně nutně potřebuje pro svoji podnikatelskou činnost a bez ní nemůže v rostlinné výrobě, a tím i v podnikání nadále pokračovat. Krajský soud tak měl dospět k závěru, že orná půda je při rostlinné výrobě věcí nezbytně nutnou k výkonu podnikatelské činnosti. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že okolnost, že exekucí postiženou nemovitost stěžovatel užívá k zemědělské výrobě, která je předmětem jeho podnikání, není důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) o. s. ř. Citace ustanovení zákona „nezbytně nutná potřeba“ je u stěžovatele, který je právnickou osobou, významné jen v souvislosti s podnikáním vymezeným předmětem jeho podnikatelské činnosti a uplatní se pouze v míře, která mu zajistí alespoň v minimálním rozsahu možnost provozovat podnikání v souladu s předmětem činnosti. K výkonu uvedené podnikatelské činnosti totiž nemovitost nezbytně nutně nepotřebuje. Podnikání stěžovatele není podle své povahy vázáno na určité místo, ani na vlastnictví určité nemovitosti. Finanční úřad dále odkázal na své dříve podané vyjádření založené v soudním spise a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V posuzované věci je předmětem sporu, zda lze exekučním příkazem na prodej nemovitostí postihnout ornou půdu ve vlastnictví podnikatele, jehož předmětem podnikání je zemědělská výroba, tj. zda byly v daném případě naplněny podmínky ust. § 322 odst. 3 o. s. ř. či nikoliv.

Podle ust. § 73 odst. 7 věta první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) se pro výkon daňové exekuce použije přiměřeně občanského soudního řádu.

Podle ust. § 322 odst. 3 o. s. ř. je-li povinný podnikatelem, nemůže se výkon rozhodnutí týkat těch věcí z jeho vlastnictví, které nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti; to neplatí, vázne-li na těchto věcech zástavní právo a jde-li o vymožení pohledávky oprávněného, která je tímto zástavním právem zajištěna.

Závěr krajského soudu, že v případě předmětného pozemku nejde o věc, kterou stěžovatel nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti, byl v kasační stížnosti zpochybněn v podstatě pouze velmi stručným konstatováním opačného právního názoru stěžovatele bez jakékoli konkrétnější argumentace. Za takovou argumentaci totiž nelze považovat opakující se tvrzení stěžovatele, že „bez této orné půdy nemůže v rostlinné výrobě a tedy v podnikání nadále pokračovat“. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Cílem daňové exekuce je vynucení splnění daňové povinnosti v případě, že daňový dlužník tuto povinnost dobrovolně nesplnil. Daňová exekuce se provádí mimo jiné prodejem movitých věcí a nemovitostí (§ 73 odst. 6 písm. c) a d) zákona o správě daní a poplatků) a pro její výkon zákon předpokládá přiměřené použití o. s. ř. (odst. 7 citovaného ustanovení). Účelem výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí a nemovitostí je získání peněžních prostředků, jimiž bude oprávněný uspokojen, jestliže povinný nesplnil povinnost zaplatit oprávněnému to, co mu bylo vykonávaným rozhodnutím (v daném případě vykonatelným výkazem nedoplatků) uloženo. Ust. § 322 odst. 3 o. s. ř. chrání povinného, který je podnikatelským subjektem, před neúměrnými dopady exekuce, jež by pro něj mohly být jako pro podnikatele v krajním případě likvidační. Zájem oprávněného na uspokojení pohledávky se odráží v tom, že zákon omezuje nepostižitelnost věcí povinného jen na ty, které nezbytně nutně potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti. Hledisko nezbytně nutné potřeby je u povinného, který je podnikatelem, významné jen ve vztahu k podnikání vymezenému předmětem jeho podnikatelské činnosti (zde zemědělská výroba) a uplatní se pouze v míře, která mu zajistí možnost alespoň v minimálním rozsahu provozovat podnikání v souladu s předmětem činnosti. Pojem nezbytně nutné potřeby je proto nutno interpretovat tak, že povinnému musí být zachován majetek, který mu umožní, byť v minimálním rozsahu, provozovat podnikatelskou činnost. Postižení věcí nesmí mít za následek znemožnění dalšího pokračování podnikání povinného (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2000, sp. zn. 21 Cdo 698/2000, In: Soudní judikatura, ročník 2000, svazek 12, str. 476, a ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 20 Cdo 1766/2001, In: Sbíрка soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, ročník 2003, svazek 4, str. 274).

V daném případě však nemá exekuční prodej předmětného pozemku bez dalšího sám o sobě za následek úplné ukončení podnikatelské činnosti stěžovatele v zemědělské výrobě. Podnikání stěžovatele není podle své povahy vázáno na určité místo nebo na vlastnictví konkrétní nemovitosti. Zemědělskou výrobu může totiž stěžovatel provozovat nejen na předmětném pozemku, ale i na pozemcích jiných, lhotejno zda v jeho vlastnictví nebo ve vlastnictví jiných subjektů. Obtíže spojené s pokračováním v podnikatelské činnosti, ať už na předmětném pozemku nebo na pozemku jiném, nejsou z hlediska ustanovení § 322 odst. 3 o. s. ř. právně relevantní. Rozhodující je, že další podnikání stěžovatele v zemědělské výrobě není, alespoň v minimálním rozsahu, vyloučeno. Z výše uvedeného proto vyplývá, že krajský soud posoudil spornou otázku v souladu se zákonem.

K tvrzení stěžovatele, že „soud měl dospět k závěru, že orná půda při rostlinné výrobě je věcí nezbytně nutnou po potřebu k výkonu podnikatelské činnosti“. Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku obecně nezpochybnil potřebnost orné půdy pro provozování zemědělské výroby, pouze dospěl k závěru, že stěžovatel může zemědělskou výrobu provozovat i na jiných pozemcích. Není samozřejmě vyloučeno, že určitá nemovitost bude mít natolik specifické a ojedinělé vlastnosti, že bude pro provozování určité zemědělské

činnosti nezastupitelná. V daném případě však stěžovatel pouze tvrdí, že předmětná parcela je pro jeho zemědělskou výrobu nepostradatelná, aniž by toto své tvrzení ve vztahu k předmětnému pozemku podpořil jakýmkoli konkrétními argumenty. Toto obecné tvrzení proto není způsobilé zpochybnit závěry vyslovené krajským soudem v napadeném rozsudku.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu